

PİYANO

rosemary border

türkçesi
serpil özçeşmeci

oyhideryum

e - kitap

ÖYBİDERYUM

rosemary border

türkçesi : s. özçeşmeci
yazım hazırlık : aytaç barut
grafik & tasarım : ali ömer akbulut
aralık 2002

www.oybideryum.com.tr.tc
oybideryum@gmx.net

Müzik nereden gelir? O öğrenilen bir şey midir? Ya da basitçe size verilen bir şey midir; kimsenin nereden geldiğini bilmediği?

Bu hikayedeki genç çocuk okulda iyi değildir. Kelimeleri ya da rakamları öğrenmede iyi değildir. O diğer oğlanlar ve kızlarla birlikte şarkı söylemeyi sever; fakat şarkı söylemede de iyi değildir. O girmeye çalıştığı ilk işe girememiştir. İyi bir oğlandır, fakat hiçbir özel yeteneği yoktur.

Sonra bir piyano bulur. Aynı zamanda piyanoyu çalabildiğini de fark eder. Bu yüzden, belki de o müziği değil fakat müzik onu bulmuştur diyebiliriz.

Bu hikayenin yazarı Rosenborg Border, çok tecrübeli bir öğretmen ve yazardır. O İngiltere' nin doğusunda Suffolk'da yaşar ve çalışır.

SİR ANTHONY EVANS, LITZS ÇALIYOR. Tiyatro duvarının üzerindeki bu kelimeler bir metre boyundaydı. Duvarda Sir Anthony'nin piyano başında büyük bir resmi vardı. Yüzlerce insan bilet gişesinin önünde bekliyordu. Benim özel bir biletim vardı, çünkü ben bir gazete muhabiriydim. Meşhur piyanist ile konserden önce konuşmak istiyordum. Kapı görevlisine biletimi gösterdim ve içeri girdim. Sonra üst kata çıkıp soyunma odasına doğru yürüdüm.

Yürürken aklıma meşhur piyanist geldi ve bir parça korktum. Ağzım kuruyor ve ellerim titriyordu.

Nihayet soyunma odasının kapısına vardım.

Kapının üzerinde büyük, altın bir yıldız vardı.

Kapıyı çaldım. Uzun boylu bir adam onu açtı. Çok yaşlıydı, gözleri mavi ve parlaktı. Oldukça gür, dümdüz, gümüş rengi saçları vardı. Siyah bir pantolon ve oldukça güzel beyaz bir gömlek giymişti. Tam da tiyatro duvarındaki resmi gibi görünüyordu.

“Benim ismim Sally Hill,” diye başladım. “Been.....”

Yaşlı adam not defterimi gördü ve bana gülümsedi.

“Sakin muhabir olduğunu söyleme! Hangi gazetede çalışıyorsun?”

“Sunday Times, efendim”

“Çok iyi bir gazete. Buyur otur. Sorularını sor. Bir zamanlar biz de gençtik, öyle değil mi, Linda? Fakat tabii ki bu çok uzun zaman önceydi.”

O köşede dikilen uzun boylu bir kadına döndü. O canayakın, kahverengi gözleriyle bana gülümsedi. “Bu Leydi Evans olmalı” diye düşündüm. Ne hoş bir yüzü vardı!. Bir çiftçinin eşi gibi görünüyordu.

Artık korkmuyordum. Oturdum ve not defterimi açtım.

“Bana kendinizden bahsedin lütfen Bay Anthony, müzisyen bir aileden mi geliyorsunuz? Piyano öğrenmeye Mozart gibi üç yaşında mı başladınız?”

Meşhur piyanist gülümsedi. “Hayır, hayır canım, Ailemdeki tek müzisyen benim. Ve on dört yaşımdan önce de piyanoya dokunma şansım olmadı.”

O yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gördü. “Konserden önce çok az vaktimiz var, sana hikayemi anlatacağım. O ilginç bir hikaye, fakat her kelimesi doğru. Okuldan ayrıldığımda on üç yaşındaydım. O günlerde herkes bana Tony derdi. Bir çiftlikte çalıştım...”

İlginç bir hikayeydi ve o onu güzel anlatmıştı. Başlangıçta her şeyi defterime yazmaya çalıştım. Sonrasında kalem elimden düştü ve sadece dinledim. Bay Anthony'nin harika hikayesinde kayboldum. O bana kirli bir caddede, yüksek bir duvarın arkasındaki okuldan bahsetti. Duvarın üzerinde kırık cam parçaları vardı. Okul bahçesi çok küçüktü. O konuştukça bahsettiği yerler gözümün canlanıyordu. İsmi Tony Evans olan ve eski bir konserve kutusuyla futbol oynayan küçük bir çocuk görebiliyordum...

FAKİR BİR ÇOCUK

Öğretmenimin ismi Bay Grey'di. O ismi gibi gri idi. O yaşlı, gri ve yorgun biriydi. Onunla ilgili her şey griydi: gri takım, gri gömlek, gri saç ve uzun, ince gri bir yüz. Gülümseyince çocuklar onun gri uzun dişlerini görürdü. Zaten pek sık gülmezdi. Bay Grey işini sevmezdi. Çocukları da sevmezdi.

Çocuklardan biri "Niçin burada çalışıyor ki?" diye sormuştu, "Zaten bizi de sevmiyor."

"Fakat o uzun okul tatillerini seviyor!" dedi Tony. Diğer çocuklar güldü. Onlar bunun zekice bir cevap olduğunu düşünmüşlerdi.

Fakat Tony zeki bir çocuk değildi. O iri, yavaş ve sessiz bir çocuktur. Derslerden hoşlanmazdı. Genellikle sırasında oturur ve eve dönebilmek için saatin dört olmasını beklerdi.

Fakat Salı farklıydı, çünkü Salı müzik günüydü. Her Salı sabahı Bayan Lark isimli yaşlı bir bayan okula gelirdi. Bayan Lark piyano çalar, çocuklar da şarkı söylerdi. O çok iyi bir piyanist değildi, fakat çocukları ve işini severdi. Çok sayıda şarkı da bilirdi. Her Salı onun tombul, küçük parmakları piyanonun tuşlarına kuşlar gibi inip kalkardı.

Çocuklar da kuşlar gibi şarkı söylerdi. Ama saat hemen on iki oluverirdi. Bayan Lark 'Hoşça kal' diyerek, bir sonraki haftaya kadar piyanoyu kapardı.

Tony çok sık müzik dinleyemezdi. Ailesi fakirdi ve fakir insanların o zamanlar pek fazla müzik dinleyebilme şansları olmazdı. Çünkü o günlerde T.V. ya da radyo yoktu. Tabii ki, zaman zaman kasabalarda konserler olurdu fakat fakir insanlar konserlere gidemezdi. Bazen bir İtalyan sokak müzisyeni kasabaya gelirdi. Tekerlekler üzerine monte edilmiş küçük bir piyanosu vardı ve zavallı cılız bir maymun onun üzerinde otururdu. İnsanlar müzik dinlemek için evlerinden dışarı çıkarlardı. Maymun elinde küçük teneke bir kapla etrafta dolaşırdı. Maymun geri döndüğünde ise teneke kap daima boş olurdu. Müzisyen başını salları ve küçük piyanosunu iterek uzaklaşırdı.

Evans ailesinin altı çocuğu vardı. Tony en büyükleriydi. Uzun, gri bir caddenin sonundaki çok küçük bir evde yaşarlardı. Tuvalet dışarıdaydı, bahçede. Banyo yoktu. Herkes mutfakta yıkanırđ. Cumartesi akşamları ailedeki herkes, birbiri ardına, ateşin önünde, eski bir teneke leğenin içinde yıkanırđ. Bu bütün gece sürerdi. Her Pazartesi Bayan Evans ailenin bütün giysilerini yine bu teneke leğende yıkarđ. Fakat Evans'lar temizdiler ve yeterince yiyecekleri vardı. Onlar fakirlik hissetmezlerdi, çünkü tüm arkadaşları da fakirdi.

O günlerde, fakir çocuklar genellikle on üç yaşına geldiklerinde okuldan ayrılırlardı. Tony'nin arkadaşlarından çoğu kasabadaki dükkan ve fabrikalarda iş bulmuşlardı. Tony bir dükkan veya fabrikada çalışmak istemiyordu. Fakat bir işe ihtiyacı vardı, ailesinin de paraya.

On üçüncü doğum gününden birkaç gün sonra, Tony'de okuldan ayrıldı. İş aramaya başladı. Ama şanssızdı. Fabrikaya kabul edilmedi, dükkanlara da. O zaman annesi 'Ya çiftçilik nasıl olur?' diye düşündü.

Sıcak bir yaz günü öğleden sonra, o oğlunu kasaba dışındaki bir çiftliğe götürmeye karar verdi.

Tony'e "Gençken Bay Wood'un çiftliğinde çalışmıştım" dedi. "Sonra orda babanla tanıştım ve kasabaya taşındık, fakat çiftlik işlerini severdim ve düşündüm ki sen de onu sevebilirsin... Geçen hafta Bay Wood'a yazdım ve çiftliğinde sana bir iş vermesini istedim. Bu fabrikadan daha iyi olacaktır."

BİR ÇİFTÇİNİN OĞLU

Tony ve annesi kasabanın ortasında otobüse bindiler. Başlangıçta onlar küçük gri evleri olan caddelerden geçtiler. Sonra otobüs kasabadan ayrıldı ve kırların arasındaki bir yoldan devam etti.

Otobüs her köyde durdu. Tony yeşil tarlaları, küçük sessiz köyleri gördü. Her evin bir bahçesi vardı. Otobüsün açık pencerelerinden çiçek kokuları geliyordu.

Sonunda otobüs durdu. Tony, bir ırmağı ve eski bir köprüyü görebiliyordu. Küçük bir yol köprünün üzerinden ve tarlaların arasından geçerek tepeye doğru uzanıyordu. "Haydi, Tony" dedi annesi. Otobüsten indiler ve sıcak güneşin altında iki kilometre yürüdüler. Yolun kenarında beyaz, sarı çiçekler vardı. Tony bunların isimlerini bilmiyordu. Onlarla ilgili daha çok şey bilmek istedi. Ağaçlarla ilgili de her şeyi bilmek istiyordu. Onun yaşadığı caddede ağaçlar ve çiçekler yoktu.

Tarlalardaki ineklere baktı.

"Ben gerçek bir ineği daha önce hiç görmemiştim" dedi kendi kendine. Uzun yeşil çimenler arasında yavaşça hareket etmelerini izledi. Büyük ve sessiz görünüyordular.

Tony ve annesi bahçeyi geçerek çiftlik evine vardılar. Tavuklar yiyecek arıyorlardı. Beyaz şişman bir kedi duvarın üzerine oturmuş uykulu gözlerle onları izliyordu.

Bay Wood kapıya çıktı ve Tony'nin annesine "Merhaba Betty. Seni yeniden görmek ne güzel. Mektubun için teşekkürler, Nasılsın?" dedi. Birbirleriyle eski arkadaşlar gibi konuşuyorlardı.

Tony kapıda durdu. Kendini kaybolmuş ve rahatsız hissetti. Fakat çiftçi ona gülümsedi.

“Bu senin oğlun mu, Betty?” diye sordu.

“Evet. Bu Anthony fakat biz evde ona Tony deriz. İki hafta önce okuldan ayrıldı. O iyi bir çocuktur ve çok güçlüdür. Lütfen ona bir iş verin, Bay Wood. Paraya ihtiyacımız var. Biliyorsunuz, altı çocuğumuz var.”

Çiftçi çocuğa baktı, “Kaç yaşındasın, delikanlı?” diye sordu.

“On üç, efendim.”

“Taşrayı sever misin?”

“Evet, efendim” dedi Tony.

“Benim için çalışmak ister misin, Tony?” diye sordu Bay Wood. “Bir çiftlik işçisi olmak ister misin?”

Tony dükkanları ve fabrikayı düşündü. Dükkanlar kötüydü fakat fabrika onlardan da kötüydü. İnsanlar akşamları fabrikadan çıktıklarında yüzleri soluk ve hastalıklı görünüyordu. “Hiçbir şey bundan kötü olamaz” diye düşündü. Çiftçinin gülümseyen kırmızı yüzüne baktı. “Evet, efendim” dedi, “Evet, lütfen”.

Annesi haklıydı. Tony iyi, güçlü bir çocuktur. Bay Wood için çok sıkı çalışıyordu. Yaşlı çifti ona çok para vermiyordu. Tony yemeklerini mutfakta yer ve çiftlik evinin üzerindeki küçük bir odada uyurdu. Çiftçi ona karşı nazikti ve çok şey öğretmişti. Bay Wood’un oğlu yoktu. Onun bir kızı vardı. İsmi Linda’ydı ve Tony’dan bir yaş küçüktü. Bay Wood Linda’yı çok severdi fakat bir oğlu olmasını da çok istiyordu. Bu yüzden Tony’e bir baba gibi olmuştu.

Tony mutluydu. Her gün sonunda bacakları yorulur ve sırtı ağrırdı, fakat bir bebek gibi uyurdu. Bayan Wood’un nefis kır yemeklerini yedi. Bol bol süt içerdi. Kısa süre sonra yeni giysilere ihtiyacı oldu. Eski giysilerini eve kardeşlerine gönderdi. Ailesin para da gönderdi.

Tony ara sıra ailesini de ziyaret ediyordu. Bu ziyaretlerden hoşlanıyordu, fakat yeniden ayrıldığında daima mutluydu. “Ben artık bir taşra çocuğuyum” diye düşünüyordu.

Okul tatillerinde Pip ve erkek kardeşi John çiftliğe gelirdi. Pip on

yedi, John on altıındaydı, fakat onların her ikisi de hala okuldaydı. Babalarının kasabada büyük bir ayakkabıcı dükkanı vardı. O, onların koleje gitmelerini ve iş adamı olmalarını istiyordu. Fakat çocuklar bütün tatillerini Bay Wood’un çiftliğinde geçiriyorlardı.

“Ben çiftçi olmak istiyorum” dedi Pip.

“Haklısın,” dedi John. “Çiftçilik dünyadaki en iyi iş.”

“Fakat siz buraya sadece yazları geliyorsunuz!” dedi Tony. “Her zaman yaz olmuyor, biliyorsunuz, güneş her zaman parlamıyor. Çiftçiler kışın da sıkı çalışırlar. Bu zor ve kirli bir iştir.”

“Fakat sen onu seviyorsun!” dedi John, ve haklıydı. Tony işini çok seviyordu.

Sıcak bir yaz günü öğleden sonra Tony, John ve Pip uzamış çimenleri kesiyorlardı. Güneş çok sıcaklatıyordu ve yorulmuşlardı. Bay Wood tarlaya geldi.

“Şimdi çocuklar,” dedi , “size bir iş vereceğim.”

“Onun daima bize buyuracağı bir iş vardır!” dedi Pip çok alçak

bir sesle. Diğer çocuklar gülümsedi. Çiftçi onları daima meşgul tutmayı severdi. Onlar, onunla birlikte çiftlik evinin yanındaki eski tahta bir yapıya doğru yürüdüler.

“Şimdi” dedi Bay Wood. “Benim yeni arabam önümüzdeki hafta buraya geliyor. Bu binayı garaj yapmak istiyorum. İçindeki çöpleri dışarı çıkarın, sonra da onu iyice temizleyin. Arabayı orada tutmak istiyorum.”

“Çöpleri ne yapalım, Bay Wood?” diye sordu Pip.

“Tabii ki, onları atın!” diye cevapladı çiftçi. “Şimdi soru sormayı bırak genç Pip. Ben meşgul bir adamım.” Diyerek uzaklaştı.

Üç çocuk binanın kapısını açtılar. Oradaki eski şeylere ve sonra da birbirlerine baktılar.

“Bu iş uzun zaman alacak,” dedi Tony.

Binaya geri döndü. Eski kutuların arkasında bir şey gördü. Çok büyüktü.

“Bu nedir?” diye sordu Tony.

“Bir dolap mı acaba?” dedi Pip.

John geldi ve kutulardan bazılarını kaldırdı. “O bir dolap değil,” dedi şaşkınlıkla. “O eski bir piyano.”

Piyano güzel, koyu kahverengi bir ağaçtan yapılmıştı. Tony gömleğini çıkarttı ve piyanoyu onunla temizledi. Piyano tahtasındaki parlak renkli kuşları, çiçekleri ve yaprakları gördü. Karanlık ve kirli binanın içinde yıldızlar gibi parlıyorlardı. Tony piyanoyu açtı. Tuşlara baktı.

“Bunu atamayız,” dedi. “Gerçekten atamayız.”

Eski, kırık bir sandalye buldu ve piyanonun başına oturdu. Parmakları tuşlara dokundu. Gözlerini kapadı. Yarı unutulmuş müzik dans ederek zihninde dolaştı. Parmakları hareket etmeye başladı. Onlar bir aşağı, bir yukarı tuşların üzerinde kayıyorlardı. O eski bir şarkıyı çalmaya başlamıştı. Ansızın çok mutlu oldu.

“Piyano çalabiliyorum,” diye düşündü. “Hiç kimse bana öğretmedi, fakat zihnim parmaklarıma ne yapacağını söylüyor ve ben müzik yapabiliyorum.”

Arkadaşları dinledi.

“Bu güzel,” dedi John.

“Nedir?”

“Bilmiyorum” dedi Tony.

Arkalarında bir gürültü işittiler, Linda kapıda dikiliyordu. Açık kahverengi saçlı uzun, ince bir kızdı. Güzel değildi, fakat iri kahverengi gözleri ve çok tatlı bir gülümseyişi vardı. Şu anda da gülümsüyor ve oldukça kısık bir sesle şarkı söylüyordu.

Tony onu işitti ve çalmayı bıraktı. Ayağa kalktı. Yüzü kızarmıştı. Kendini, ateş basmış ve rahatsız hissetti.

“Durma, Tony,” dedi Linda.

“Bitirdim,” dedi Tony kısaca. Piyanoyu kapadı.

Linda içeri girdi. “Bakın” dedi. “Annem size biraz kek ve süt gönderdi, benden de onları getirmemi istedi.”

Bayan Wood iyi bir aşçıydı. Kekler halâ sıcaktı... Hepsi birlikte yiyip içtiler.

Linda piyanoya baktı. “Sana piyano çalmasını kim öğretti, Tony?” diye soru.

Tony eski kirli pabuçlarına baktı. “Ben piyano çalamam,” dedi.
“Evet, çalabilirsin!” dedi Linda. “Seni çalarken işittim. Ben de okulda piyano dersleri alıyorum, ama senin gibi çalamıyorum. Çaldığın şarkıyı da çok severim. İsmi Yeşil Kırklar’dır. Müziği okulda öğreniyorum fakat çalamıyorum. Bu benim için çok zor.”

“Ben müzik okuyamam,” dedi Tony. “Bizim okulumuzda müzik dersi yoktu.” Mutsuz ve düşünceli görünüyordu. “Müzik!” diye düşündü Tony. Küçük maymunları olan sokak müzisyenleri geldi aklına. Sonra bayan Lark’ı düşündü. O harika Salı sabahlarını hatırladı ve gülümsedi. “Salı sabahları biraz şarkı söyledik, hepsi o,” dedi.

Tony kalktı ve piyanoya baktı. “Bu benim olmalı,” dedi kendi kendine. “Bay Wood’a soracağım.”

Saat yedide Tony soğuk suyla elini yüzünü yıkadı ve temiz gömleğini giydi. Sonra Pip ve John’la birlikte mutfağa gitti. Büyük mutfak masasının etrafına oturdular ve Bayan Wood önlerine üç tabak sıcak yemek koydu, sonra da akşam yemeğini Bay Wood ve Linda ile yemek üzere yanlarından ayrıldı.

Tony etini ve patateslerini yedi, iki fincan da demli ve şekerli çay içti. Sonra da üç küçük kek ve elma yedi. O daima açtı. Tabağını ve fincanını yıkayıp kaldırdı.

“Şimdi,” diye düşündü. Kalktı ve kapıya gitti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu John.

“Bay Wood’a piyanoyu soracağım,” dedi Tony. “Piyanolar çok pahalıdır. Bunu ona söylemeliyim. Sonra ne yapacağına kendisi karar versin.”

Oturma odasının kapısını çaldı.

“Girin!” dedi çiftçi. Haftalık çiftçi gazetesi’ni okuyordu. Bayan Wood Linda’nın okul elbisesindeki bir yırtığı onarıyordu. Linda köşedeki masada ev ödevini yapıyordu.

“Lütfen Bay Wood,” diye başladı Tony, “binada eski bir piyano var...”

“İlgilenmiyorum, delikanlı!” dedi Bay Wood.

“İlgilenmiyor musunuz?” dedi Tony. “Fakat bir piyano çöp değildir, bayım...”

“O bir çöptür, delikanlı. Atın, kurtulun. O binayı yeni arabam için boşaltmak istiyorum. Şimdi gidebilirsin. Yorgunum. Yoğun bir gün geçirdim ve gazetemi okumak istiyorum.”

“Fakat...” diye başladı Tony yeniden.

“Bilmek istemiyorum!” dedi Bay Wood. “Çık!” Kızgın bir şekilde gazetesini savurdu.

“Evet, Bay Wood,” dedi Tony. Çıktı ve kapıyı kapadı. Mutfaka geri geldi.

“Dinleyin-Bana yardım edebilmisiniz?” dedi Pip ve John’a. “Bay Wood o eski piyanoyu istemiyor. Onu alabileceğimi söylüyor. Binanın da arabası için boşaltılmasını söylüyor. Eğer istersem onu alabilirdim. Oh, evet-onu çok istiyorum. Fakat onu nereye koyabilirim ki?”

“Bu kolay,” dedi Pip. “Biz onu Bay Wood’un kamyonuna koyabiliriz. Piyanyoyu sizin eve götürebiliriz. Ailen buna bayılacaktır!”

“Siz bizim evi hiç görmediniz ki,” dedi Tony. “O çok küçük, ve orada yedi kişi yaşıyor. Piyanyoyu oraya götüremeyiz.”

“Öyleyse onu sat,” dedi John. “Parasıyla güzel bir şeyler alırsın.”

“Para istemiyorum,” dedi Tony. “Piyanoyu istiyorum.”

“Onlara nasıl söyleyebilirim?” diye düşündü. “Piiano ile ilgili neler hissettiğimi onlara nasıl anlatabilirim?” Ellerine baktı.

Yeniden siyah-beyaz tuşları parmaklarının altında hissetmek istiyordu. Zihindeki müziği yeniden duymak istiyordu... “Bana neler oluyor?” diye düşündü.

Pip saate baktı. “Geç olmuş,” dedi. “Yorgunum. Yatmaya gideceğim. Piyanoyu yarın düşünürüz.”

KÖY OKULU

Ertesi sabah çocuklar altıda kalktılar. Biraz sandviç ve bir şişe de soğuk çay alıp, Bay Wood'un en büyük tarlasındaki uzamış çimenleri kesmeye başladılar.

Tarla sakin bir yolun yakınındaydı. Yolun kenarında küçük bir okul vardı. Bir bahçe içindeydi. Bahçede çiçekler, sebzeler ve birkaç da meyve ağacı vardı. Fakat çocuklar yoktu. Okul boştu. Yazdı ve çocuklar tatildaydı.

Yakıcı bir güneş vardı. Çocuklar sıcaklamış ve susamışlardı. Saat on bir idi. Tony bir şey içmek istedi ama şişe boştu.

“Ben su içmek istiyorum,” dedi Pip John’a. Boş şişeyi aldı ve okul bahçesine gitti. Orada bir musluk vardı, onu açtı. Ama su gelmedi. Okulun kapısına gitti. Onu itti ve açtı.

Küçük bir mutfak vardı. Tony musluğu çevirdi. Kana kana içti ve şişesini doldurdu. Sonra bu küçük okulu bir dolaşmay karar verdi. Tek bir sınıf vardı. Sıralar ve sandalyeler çok küçüktü, çünkü o bir ilkokuldu. Tony mutfağa geri gitti. “Aylardan Temmuz,” diye düşündü. “Herkes tatilde. Okul da Eylül’e kadar açılmayacak. Piyanoyu buraya koyabilirim. Buraya kimse gelmez. Altı haftam var. Sonra da belki piyanoma bir yer bulabilirim.”

Tarlaya geri döndü.

“Çok uzun kaldın,” dedi Pip. “Su içmeye mi gittin yoksa tatile mi?” Hepsi bu lafa güldüler.

“Dinleyin,” dedi Tony. “Okul kapısı açık. Okul boş. Piyanoyu sınıfa koyacağım.”

“Aptal olma!” dedi John. “Öğretmen ne der?”

“Hiçbir şey demeyecek! O da tatilde,” dedi Tony. “Sen de tatildesin, değil mi? Okula ne zaman yeniden gideceksin?”

“Eylül’ün dokuzunda,” dedi John.

“Tamam işte!” dedi Tony. “Dinle-kapı açık. Anahtar kapının üstünde duruyor. Hiçbir şey çalacak da değilim. Sadece birkaç haftalığına piyanomu orada muhafaza edeceğim... Bana yardım edebilmisiniz? Piyanoyu kamyonaya koyacağız ve onu okula götüreceğiz.”

“Ne zaman,” dedi Pip.

“Sekizde,” diye cevapladı Tony.

O akşam çocukların akşam yemeğini Linda verdi. Bayan Wood köyde bir toplantıda idi.

“Çocuklar,” dedi Linda, “Babam diyor ki, bu akşam kamyoneti ödünç

alıyormuşsunuz.”

“Evet, doğru,” dedi Pip. “Ben sürüyorum.”

“Lütfen, beni de götürebilirmisiniz? Catherine hasta da.” Catherine Linda’nın en iyi arkadaşıydı. “Onu ziyaret etmek istiyorum.”

“Fakat...” diye söze başladı Tony. Onun şefkatli, kahverengi gözlerine bakarak yapacakları işi ona da anlattı. Ona eski okulundan bahsetti. Bayan Lark’tan. Sonra da kapısı açık, sınıfı boş ve sessiz olan köy okulundan. Linda dinledi. John ve Pip de. Sonra Linda gülümsedi.

“Benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Tony. Şimdi her şeyi anlıyorum ve ben de sana yardım etmek istiyorum.”

Çocuklar Linda’yı Catherine’nin evine götürdüler.

“Lütfen dokuz buçukta geri gelin,” dedi Linda Pip’e. Catherine’nin annesi dinlediği için yüksek sesle konuşuyordu. Sonra da sessizce, “İyi şanslar, Tony-dikkatli ol!” dedi.

Çocuklar kamyonu küçük okula doğru sürdüler. Sonra piyanoyu taşıdılar. Çok ağırdı. Fakat hepsi de genç ve güçlüydüler. Onu sınıfa ittiler ve duvara dayadılar.

“Burada güzel oldu,” dedi Pip. Tuşlara dokundu. Kulak tırmalayıcı bir gürültü çıktı.

“Şunu dinle!” dedi ağabeyi. “Sen üç yıldır piyano dersi alıyorsun, fakat hiçbir şey öğrenemedin. Haydi Tony, bize bir şeyler çal.”

Tony piyanonun başına oturdu ve Bayan Lark’ın şarkılarından birini çalmaya başladı. Sanki müzik zihninde çalınıyor ve oradan kollarına doğru akıyordu. Böylece parmakları tuşlar üzerinde dans ediyordu. Elleri ve tuşlara bakmıyordu. Gözleri kapalıydı. Adeta bir başka dünyada gibiydi.

Arkadaşları dinlediler. Tony zeki biri değildi. Büyük, sessiz ve yavaştı. Fakat iri ve güçlü ellerinde müzik vardı.

O yaz Tony için oldukça mutlu bir yazdı. Her akşam yemekten sonra Linda’nın bisikletini alıyordu. Okula gidip, piyano çalıyordu. Karanlık olunca da tekrar çiftliğe dönüyordu. Okulda ışıkları açmaya çekiniyordu. Kimsenin onu görmesini istemiyordu.

“Sanırım Tony’nin bir kız arkadaşı var,” dedi Bayan Wood Linda’ya. Linda sadece gülümsedi.

Tony müzik okumayı öğrendi. Linda ona içinde kolay şarkıların olduğu bir kitap getirdi. Ona müzik nasıl okunur gösterdi. Tony kitabın sayfalarındaki küçük siyah noktalara ve beş ince siyah çizgiye baktı.

“Bu çok kolaymış,” dedi Linda’ya. “Aynen yazı gibi. Notalar parmaklarına ne yapacağını söylüyor.”

“Doğru,” dedi Linda. Ona uzun ve kısa notaları gösterdi. Sayfanın üzerindeki kelimeleri okumayı öğretti.

“Bak!” dedi Linda. “Bu İtalyanca. Lento-yani yavaş.”

Fakat Tony yavaş değildi. Çok hızlı öğreniyordu. Linda iyi bir öğretmendi. İkisi de birlikte çalışmayı seviyordu.

BAY GORDON BİR MÜZİSYENİ KEŞFEDİYOR

Bay Gordon küçük köy okulunun öğretmeni idi. Nazik, yaşlı bir adamdı. Çocuklar onu severdi. O da derslerini ve öğretmeyi severdi. Okulda piyano yoktu. Bu bazen onu mutsuz ederdi, çünkü müziği çok severdi.

Çocuklarla beraber şarkı söylerdi. Onların genç beyinlerini şarkılar ve hikayelerle doldururdu. Orası mutlu bir okuldu.

Yaz tatili sürerken bir gece Bay Gordon'un bir kitaba ihtiyacı oldu. Her yeri aradı.

"Buldum," dedi ansızın. "Onu okulda bırakmıştım. Hemen oraya gideyim. Zaten pek uzak da değil."

Okul bahçesini geçti. Okul kapısı açıktı! Anahtar için cüzdanına baktı ama orada değildi!

"Oh, Tanrım!" diye düşündü Bay Gordon. "Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum. Şimdi de içeride biri var. Belki de bir hırsız! Ne yapabilirim?" Bunları düşünürken müziği işitti...

Tony aynı müzik sırasını tekrar tekrar çalıyordu. Kolay değildi.

'Prestissimo,' yazıyordu sayfanın üzerindeki kelimeler. Yani 'çok hızlı'. Parmakları tuşlar üzerinde uçu.

Bay Gordon oturup dinledi. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Sonra Tony çalmayı bıraktı.

"Bu doğru değil," dedi Tony kendi kendine. İnce siyah çizgiler üzerindeki küçük noktalara dikkatlice baktı. "Sol el şöyle gider."

"Ve sağ el de şöyle..." diye konuştu Bay Gordon.

Tony arkasını döndü. Yüzü sararmıştı. "Polise söylemeyin," dedi. "Lütfen, hiçbir şey çalmadım. Yanlış hiçbir şey yapmadım."

"Hayır, hayır, tabii ki yapmadın," dedi öğretmen. "Fakat sen kimsin? Benim sınıfımda ne yapıyorsun? Ve bu piyano buraya nasıl geldi?"

Bay Gordon Tony ile bu karşılaşmalarından sonra çiftliğe gidip Bay ve bayan Wood ile konuştu.

"Tony çok özel bir çocuk," dedi Bay Gordon. "Ben kırk yıldır öğretmenim, fakat Tony gibi bir çocuğa hiç rastlamadım. O hemen müzik dersleri almalı. Sonra da Londra'daki müzik kolejine gitmeli. Onun diğer müzisyen kız ve oğlanlarla çalışması gerekiyor."

"Fakat onun anne ve babası fakir," dedi Bayan Wood. "Onlar bu müzik derslerinin ücretini ödeyemezler. Onlar onu koleje gönderemezler. Onların evde beş küçük çocukları daha var. Tony her ay onlara para gönderiyor."

"İlk dersleri Tony'e ben verebilirim," dedi Bay Gordon. "Ben para istemiyorum, bu harika oğlana birşeyler öğretmek beni çok mutlu edecek. Öyle hissediyorum ki-oh, size bunu nasıl açıklayabilirim?..."

"Bu benim için çok heyecan verici bir an. Geçen gece bir kitap aramak için okula gittim, bir müzisyen buldum!... Fakat Tony çok çabuk öğreniyor. Kısa bir süre sonra gerçekten iyi bir öğretmene ihtiyacı olacak. İşte o zaman para meselesini de düşünmek zorunda kalacağız. Belki Tony gündüzleri Müzik Koleji'ne gidip, akşamları da bir lokantada çalışabilir..."

"Hayır, olmaz!" dedi Bay Wood. Ansızın yüzü kızarmış ve kızmıştı.

"Tony iyi bir çocuk. Bizim kendi oğlumuz gibi oldu. Babası fakir fakat biz değiliz."

"Bu doğru," dedi karısı. O genellikle sessiz bir kadındı, fakat bu kez gözleri parlamış ve heyecanlanmıştı.

“Tony’i Müzik Koleji’ne biz göndereceğiz,” dedi.

Tony’nin bu konuşmadan haberi yoktu. Bay Gordon çiftliği ziyaret ettiğinde o, Bay Wood’un yeni arabasını temizliyordu. Fakat bu ziyaret onun hayatını değiştirdi. Bay Wood sonradan onunla sakin bir konuşma yaptı.

O, Tony’e “Bay Gordon sana piyano dersleri vermek istiyor,” dedi.

Tony’nin gözleri yıldızlar gibi parladı. Sonra da başını salladı. “Benim hiç param yok, bayım,” dedi.

“Bay Gordon hiç para istemiyor. Ben onunla konuştum. Her öğle sonrası saat dörtte okula gideceksin. Dersini alacaksın ve piyanoda pratik yapacaksın. Sonra da çiftliğe geri gelip akşam yemeğini yiyeceksin.”

“Fakat işim...” diye başladı Tony.

“Ben çiftlik için bir başka oğlan bulurum,” dedi Bay Wood, “Fakat iyi müzisyenler özel insanlardır. İlk konserin için bana üç bilet verirsen çok mutlu olacağım.”

MÜZİK YARIŞMASI

Tony çalıştı, çalıştı. Her sabah altıda kalktı. Öğleden sonraları dörde kadar çiftlikte çalıştı. Fakat günün her anında kafası müzikle doluydu.

Saat dörtte Bay Gordon ile yapacağı piyano derslerine doğru bisikletini sürdü. Yediye kadar prova yaptı, sonra akşam yemeği için bisikletini tekrar çiftliğe sürdü. Yemekten sonra Bay Gordon’un müzik kitaplarını okudu. Sık sık da mutfak masasında uykuya daldı.

Geceleyin, uykudayken de zihni hala müzikle doluydu. Küçük siyah notalar gözlerinin önünde dans ediyordu. Uyandığında müzik halâ oradaydı. Tony bir müzik dünyasında yaşıyordu.

Ağaçların yaprakları dökülüyordu. Kış gelmişti. Artık Tony sabahları kalktığı anda karanlık oluyordu. Piyano derslerine giderken ve yeniden çiftliğe dönerken de karanlık oluyordu. Bazen kar yağıyordu. O zaman okula giderken ve dönerken yürümek zorunda kalıyordu. Fakat asla hiçbir dersi kaçırmadı.

“Tony nasıl gidiyor?” diye sordu bir gün çiftçi Bay Gordon’a.

“Çok iyi,” dedi öğretmen. “Fakat benim için çok hızlı ilerliyor. Yakında gerçek bir öğretmene ihtiyacı olacak.”

Bahar geldi, ağaçlar yeniden yeniden yeşermişti.

“12 Haziran’da kasabada bir müzik yarışması var,” dedi bir akşam Bay Gordon.

“Gidip dinleyebilir miyim?” diye sordu Tony.

“Hayır,” dedi öğretmeni. “Ben gidip dinleyeceğim, sen yarışmada çalacaksın.”

“Fakat bunu yapamam! Daha çok pratik yapmam gerek. Hazır değilim!” dedi Tony.

“Hazır olacaksın,” dedi öğretmen sessizce.

Bay Gordon nazik yaşlı bir adamdı. Fakat o her gün Tony’e dört saat pratik yaptırdı. Tony yarışma için pratik yaparken Bay Wood’a çiftlikte başka bir oğlan yardım etti.

Bir akşam Bay Gordon “Yarışmadan önce iki hafta var,” dedi. “Bak, işte program.”

Bu büyük, güzel ve pahalı bir programdı. Tony kendi ismini aradı ve

buldu. “Anthony Evans, yaş on beş. Piyano.”

“Kimse bana Anthony demiyor ki. Niçin benim ismimi Tony diye yazmamışlar?”

“Tony bir çocuk ismi,” dedi Bay Gordon. “Anthony bir erkek ismi. Tony Evans bir çiftlik işçisiydi. Anthony Evans bir müzisyen. Bir gün, Anthony Evans bütün dünyada meşhur olacak. Ve bugünden itibaren ben sana Anthony diyeceğim.”

Yarışma sabahı Bay ve Bayan Wood Anthony ile birlikte, arabayla kasabaya doğru gittiler. Bay Wood bazı arkadaşlarıyla bir şeyler içerken, Bayan Wood Anthony’i alışverişe götürdü. Ona yeni kahverengi bir takım ve beyaz bir gömlek aldı. Sonra onu ayakkabıcıya götürdü-ve Pip’in babası ona Anthony için bir çift yeni ayakkabı sattı.

Ayakkabılar güzeldi. Cam gibi parlıyorlardı ve Bayan Wood onları çok beğenmişti. Ayakkabılar çok küçüktü ve Anthony’nin ayaklarını ağrıtıyorlardı. Fakat o hiç bir şey söylemedi-ne söyleyebilirdi ki?

Bayan Wood ayakkabıları ödedi, Pip’in babası onları bir kutuya koydu.

O, Anthony’ye “Senin bu gece müzik yarışmasında çaldığını duydum,” dedi. “İsmi programda gördüm, Anthony Evans-kulağa harika geliyor. İyi şanslar!”

Akşam Wood ailesi ve Anthony Bay Gordon’un evine gittiler. Bay Gordon dışarı çıktı. O da en iyi elbisesini giymişti.

“Muhteşem görünüyorsunuz, Bay Gordon!” diye güldü Bayan Wood. “Yoksa evleniyor musunuz?”

Yaşlı adam da arabay bindi ve hep birlikte yarışmaya gittiler. Wood’lar kendi yerlerine gittiler, fakat Bay Gordon Anthony’i sahne kapısına götürdü. Onu sahnenin arkasındaki bir odaya soktu. Birçok müzisyen orada bekliyordu. Kadınlar uzun elbiseler giymişti, erkekler de gece giysisi. Hiç kimse Anthony ile konuşmadı.

“Hoşcaka, oğlum,” dedi Bay Gordon, “ve iyi şanslar.”

“Anthony uzun süre bekleme odasında oturdu. Ayakları acıyordu. Ateş gibi yanıyordu. Elleri buz gibi olmuştu. Titriyorlardı. Uzak bir mesafeden gelen piyano sesini işitti. Her birkaç dakikada bir adam geliyor ve birinin ismini söylüyordu. Uzun bir süre sonra adam içeri girdi ve “Bay Evans, lütfen,” dedi.

Anthony kıpırdamadı. Genellikle kimse ona Bay Evans demezdi!

“Bay Anthony Evans, lütfen!” dedi adam yeniden. “Benimle gelin-bütün gece bekleyemeyiz!”

Anthony kalmı. “Oh ayaklarım acıyor!” diye düşündü. Merdivenlerden üst kata çıkan adamı takip etti. “Charlie Chaplin gibi yürüyorum,” diye düşündü. “Herkes bana gülecek.”

Sahneye yürüdü ve büyük piyanonun başına oturdu. Piyanonun koyu renk tahtası cam gibi parlıyordu. Orada yüzünü görebiliyordu. Etrafındaki yüzlerin oluşturduğu denize baktı. Wood ailesini göremedi. Bay Gordon’u da. Fakat ansızın onların sevgi ve şefkatlerini hissetti. Ayaklarındaki acıyı hissetmiyordu artık. Elleri de titremiyordu. Piyanoya dokundu. Bu sınıftaki eski piyanodan çok daha büyüktü. Tuşlar çok temiz ve yeni görünüyordu. Onlara hemen dokunmak istedi.

“Şeyy,” dedi kendi kendine, “tabii ki onlara dokunmak istiyorum.

Bunun için burdayım!” Ve çalmaya başladı. Kendini unuttu. Tiyatrodaki bütün yabancı insanları unuttu, sadece arkadaşları için çaldı. Bay ve Bayan Wood için çaldı. Linda için çaldı. Bay Gordon için çaldı. Ve Bayan Lark için.

“Şimdi neredesiniz, Bayan Lark?” diye düşündü. “Tony Evans’ı hatırlıyor musunuz? Bizi çok mutlu etmişsiniz, Bayan Lark. Teşekkürler, teşekkürler.”

Elleri piyanonun üzerinde adeta uçuyordu. Çok güzel bir müzik tiyatroyu doldurmuştu.

“O yarışmayı kazanacak,” dedi Bay Gordon kendi kendine. “ve bu benim hayatımın en mutlu günü.”

Ve Anthony yarışmayı kazandı. Kazandığını anlamıştı. Çünkü ertesi günün gazetesinde resmini gördü. Fakat yarışmayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey ayaklarıydı.

Arabadan indiğinde, yürüyemiyordu. Yeni ayakkabıları ayaklarını çok acıtmıştı. Bayan Wood eski teneke bir banyoyu suyla doldururken, Bay Wood mutfakta ona yardım etti. Linda Anthony’nin ayakkabılarını çıkarttı. Ayakları ateş içindeydi ve kızarmıştı. Bu yüzden onları ılık suya koydu.

Gazeteyi görünce “Bu harika! Sen kazanmışsın!” diye bağırdı Bay Wood. “Şimdi ayaklarını bırak, oğlum-yarışmayı kazanmışsın! Bu senin hayatındaki en önemli gece!”

Fakat Anthony cevap veremeyecek kadar yorgundu. Yatağına gitmesi için ona yardım ettiler, ertesi sabah da dokuza kadar uyudu.

Linda kahvaltısını yatağına getirdi. Anthony kendini çok rahatsız ve bir garip hissetti. “daha önce hiç yatakta kahvaltı etmemiştim,” dedi Linda’ya.

HİKAYENİN SONU

Bay Anthony Evans bana döndü. “O yarışma benim için harika şeylere bir başlangıçtı,” dedi. “Üç yıl müzik kolejine gittim. Tabii ki çok sıkı çalıştım, fakat her dakikasından keyif aldım. Tatillerimde daima çiftliğe geri döndüm. Ve bir yaz, yirmi yaşında iken, Bayan Linda Wood’a çok önemli bir soru sordum. “Sana çok şey veremem, Linda” dedim ona. “Fakat bir gün zengin ve meşhur olacağım. O zaman yeniden geleceğim, ve senden benimle evlenmeni isteyeceğim.” Bana sevgi dolu bir bakışla, uzun uzun baktı. Sonra da güldü. “Oh, Anthony,” dedi. “Zengin ve meşhur oluncaya kadar

bekleme, hemen şimdi sor!” “Ben de sordum-ve işte buradayız!”

“Altmış yıldır evliyiz. Beş yıl önce, Kraliçe bizi Buckingham Sarayı’na davet etti. Saraya gidererken Bay Anthony Evans idim. Çıktığımda Sir(Sör) Anthony Evans...ve” -karısının elini tutarak-“benim sevgili Linda’m da Leydi Evans.”

Odanın kapısı çalındı. “İki dakika, Sir Anthony,” dedi ses.

Meşhur müzisyen kalktı. “Ben hazırım,” dedi. Bana döndü.

“Kaç konser verdim biliyor musun? İki bin? Üç bin? Benim için, her konser yeni ve heyecan vericidir. Şimdi gidip, hikayeni yazabilirsin tatlım. Gazetenin okuyucularına benim çok şanslı bir adam olduğumu da söyle.”